

[Elgaard.]

heder 3 345 mill. kr. og i 1951 3 929 mill. kr. eller nær ved fire milliarder. Det er særlig eksportindustriens investeringer, der har været stigende, den industri, der sammen med skibsfart og landbrug skal indtjene fremmed valuta og sikre en varig og sund beskæftigelse. For landbrugets vedkommende, der har haft større investeringer i både bygninger og maskiner i forhold til 1950, er produktionsindekset fra 101 i 1949 gået op til 119 i 1950 og til 124 i 1951.

Hvad angår beskæftigelsen, der i mildere grad har været påvirket — jeg sagde i mildere grad — af den skete omlægning af produktionen, er den fra socialdemokratisk side af det ærede medlem hr. H. C. Hansen fremførte kritik også overdreven, meget overdreven. Ledighedsprocenten for de forsikrede arbejdere var i 1949 9,7 pct., i 1950 8,7 og i 1951 9,2, og det kan tilføjes, at den i marts i år er gået ned til ca. 7,2, og at antallet af beskæftigede arbejdsløshedsforsikrede arbejdere aldrig har været større end i 1951. Jeg vil bede den ærede ordfører for socialdemokratiet om at notere sig disse tal, inden man prøver at skabe den opfattelse i befolkningen, at regeringens politik har medført en stigning i arbejdsløsheden, således at den gennemsnitlige beskæftigelse er formindsket. Nej, stillingen er den, at i dette år, i 1951, var der i gennemsnit beskæftiget 590 000 arbejdere. Når antallet af ledige alligevel var ca. 5 000 større end i 1950, skyldes det en ny tilgang af arbejdere på ca. 16 000. I de kommende måneder vil der forhåbentlig også kunne skaffes beskæftigelse til de fleste af disse arbejdere. Der er ingen her i landet, der ønsker arbejdsløshed, men jeg vil gerne føje til, at jeg vil mene, at en lille arbejdsreserve indenfor de forskellige områder er en naturlig tilstand, for at der derigennem kan skabes — skal vi sige — stabilitet i lønforholdene, så at disse kan holdes.

Vi kan hver især have vore ideer om, hvordan opgaverne skal løses. Det er mit partis opfattelse, at den varige beskæftigelse og højeste levestandard opnås i et liberaliseret samfund. På denne baggrund hilser vi derfor med tilfredshed den omtalte udvidelse af liberaliseringen. De resultater, der hidtil er nået, taler for sig selv og behøver ikke nærmere begrundelse. Det er tilstrækkeligt som eksempel at pege på det prisfald, metervareordningens gennemførelse har medført. Hvis denne liberaliseringsforanstaltning ikke var gennemført, ville stigningen i detailpristallet for april ikke have kunnet begrænses til det ene point, der var tale om.

Jeg skal ikke gisne om, hvordan billedet havde tegnet sig, hvis regeringsledelsen havde været i andre hænder i det forløbne halvandet år, men kun fastslå, at de byrder, der har været lagt på befolkningens skuldre, ikke har været båret forgæves. Der er skabt balance mellem købeevne og forbrug. Valutastillingen er til dato betydeligt forbedret og opgangen i pris- og omkostningsniveau bremset i højere grad, end det har været tilfældet i andre vesteuropæiske lande. I Danmark har opgangen været på en halv snes procent. Det vil med andre ord sige, at vor konkurrencemæssige stilling er blevet gunstigere i forhold til andre lande.

Det økonomiske program, der nu er forelagt af regeringen og skal behandles i de kommende uger, tilsigter en fastholdelse og videreførelse af disse resultater. Jeg forudser — mine formodninger er blevet bekræftet af de udtalelser, det ærede medlem hr. H. C. Hansen i dag har fremsat —, at et af disse forhandlingens vanskeligste punkter vil blive ophævelsen af de prisbindinger, landbruget ifølge påskeforliget var undergivet. Jeg kan ikke se det saglige i den argumentation, der fremføres fra socialdemokratisk side. Siden påskeforligets gennemførelse har arbejdere og tjenestemænd to gange gennem dyrtidsregulering fået lønforhøjelse. Dertil kommer nu den lønforbedring, arbejderne har opnået ved overenskomstforhandlingerne i indeværende forår og tjenestemændene gennem det forslag, rigsdagen i øjeblikket behandler. Den lønforhøjelse, arbejderne sidst har fået, vil jeg gå ud fra vil forøge det hjemlige omkostningsniveau med ca. 300 mill. kr. udover, hvad der er sket i 1951. På denne baggrund vil der ikke være nogen rimelighed i at forlange prisbindingerne fastholdt. Der findes i finansministeriets økonomiske årsoversigt — det er side 12 — en oversigt over forskydningerne i de forskellige befolkningsgruppers samlede pengeindkomster. Oversigten anvender 1949 som basisår. Må jeg forøvrigt lige spørge den højtærede finansminister, hvorfor netop 1949 konsekvent er gennemført som basisår? Ifølge oversigten har selvstændige landbrugere fra 1950 til 1951 haft en indtægtsfremgang på 6 points, gartnere og fiskere en tilbagegang på 4, andre selvstændige samt indkomst af kapital en fremgang på 20 points, arbejdere i landbruget på 7, arbejdere i håndværk, industri og handel samt funktionærer på 8 points og tjenestemænd m. v. på 6 points. Arbejderne ligger med andre ord som nr. 2 i rækken, og endda er den sidste lønforhøjelse ikke medregnet. Hvad iøvrigt angår de priser, der betales for